

tarihi üzerine birçok yayın yaptı ve *Babalık, Konevî, Yeni Konya* gibi Konya'nın mahallî dergi ve gazetelerine çeşitli popüler makaleler yazdı.

Eserleri. Daha çok dergilerde yayımlanan ilmî makaleleriyle tanınan Muzaffer Erdoğan'ın biri *İzahlı Konya Bibliyografyası* (İstanbul 1952), diğeri *Lâle Devri Baş Mimarı Kayserili Mehmed Ağa* (İstanbul 1962) olmak üzere neşredilmiş iki eseri bulunmaktadır. Erdoğan'ın belli başlı makaleleri ise şunlardır: 1. *İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Tarih Dergisi*'nde yayımlanan makaleleri: "Osmanlı Mimarî Tarihinin Arşiv Kaynakları" (III/5-6 [1951-1952], s. 95-122); "Onsekizinci Asır Sonlarında Bir Türk San'atkarı Hassa Başmimarı Mehmed Tahir Ağa Hayatı ve Meslekî Faaliyetleri" (I. kısım, VII/10 [1954], s. 157-180; II. kısım, VIII/11-12 [1955], s. 159-178; III. kısım, IX/13 [1958], s. 161-170; IV. kısım, XI/15 [1960], s. 25-46). 2. *Türk Folklor Araştırmaları*'nda neşredilen makaleleri: "Halk Sanatları: Ankara Sofculuğu" (sy. 69 [Nisan 1955], s. 1001-1002); "İstanbul'da Sırmakeşlik ve Kılaptancılık" (sy. 72 [Temmuz 1955], s. 1142-1144); "İstanbul'da Kuyumculuk" (sy. 76 [Kasım 1955], s. 1211-1214); "İstanbul'da Taşçılık" (sy. 85 [Ağustos 1956], s. 1349-1350); "İstanbul'da Enfiyecilik" (sy. 93 [Nisan 1957], s. 1477-1478); "İstanbul'da Mumculuk" (sy. 95 [Haziran 1957], s. 1513-1515); "İstanbul'da Çadircılık" (sy. 97 [Ağustos 1957], s. 1542-1544); "İstanbul'da Keçecilik" (sy. 101 [Aralık 1957], s. 1613-1614); "İstanbul'da Mühürçülük" (sy. 104 [Mart 1958], s. 1650-1652); "Ölümü Dolayısıyla Hüseyin Muhtar Yahya Dağlı" (sy. 128 [Mart 1960], s. 2110-2113); "Yunus Emre ve Karaman" (sy. 156 [Temmuz 1962], s. 2782). 3. *Vakıflar Dergisi*'nde çıkan makaleleri: "Osmanlı Devrinde İstanbul Bahçeleri" (sy. IV [Ankara 1958], s. 149-182); "Son İncelemelere Göre Fâtih Câmiî'nin Yeniden İnşası Meselesi" (sy. V [1962], s. 161-192); "Osmanlı Mimarîsinin Otantik Yazma Kaynakları" (sy. VI [1965], s. 11-136); "Osmanlı Devrinde Anadolu Camilerinde Restorasyon Faaliyetleri" (sy. VII [1968], s. 149-205). 4. *İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Güney-Doğu Avrupa Araştırmaları Dergisi*'nde yayımlanan makaleleri: "Mevlevî Kuruluşları Arasında İstanbul Mevlevihâneleri" (sy. 4-5 [1975-1976], s. 15-46); "Osmanlı Devrinde Trakya Âbidelerinde Yapılan İmar Çalışmaları" (sy. 6-7 [1978], s. 121-188).

BİBLİYOGRAFYA:

Mehmet Önder, *Konya Matbuatı Tarihi*, Konya 1949, s. 22, 62, 98; *TDEA*, III, 60-61.

ATILLA ÇETİN

EREĞLİ

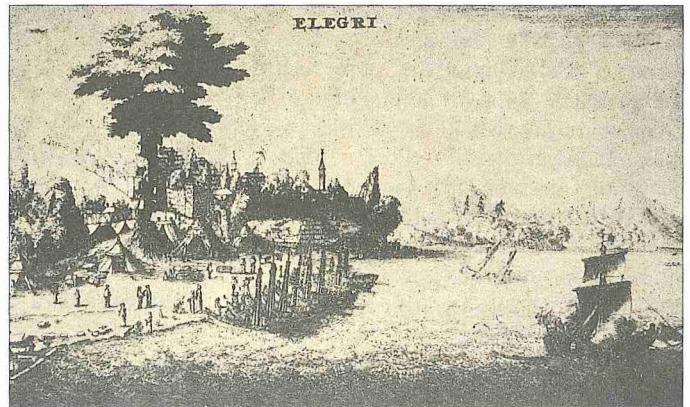
Türkiye'de
bazı yerleşim yerlerinin adı.

Ereğli kelimesi, Antikçağ'da Akdeniz memleketlerinde Herakles'e izâfetle Herakleia denilen şehir ve kasaba adlarının Türkçeleşmiş şeklidir. Bugün Türkiye'de bu adı taşıyan birkaç önemli yerleşme yeri mevcuttur. Bunlar birbirlerinden ayırt edilmek için Karadeniz Ereğlisi, Konya Ereğlisi, Marmara Ereğlisi, Karamürsel Ereğlisi, Şarköy Ereğlisi (bu sonuncusu sonradan daha fazla değişikliğe uğrayarak Eriklice şekline dönüşmüştür) gibi bulundukları bölgenin veya yörenin ismiyle birlikte adlandırılmışlardır. Bazıları ilçe merkezi durumunda olan bu Ereğliler içinde bugün en önemlileri Karadeniz, Konya ve Marmara Ereğlileridir.

Karadeniz Ereğlisi. Tabii liman açısından bir hayli fakir olan Batı Karadeniz kıyılarında Bababurnu sayesinde kuzey rüzgârlarından korunmuş olan bir koyun doğu kıyısındaki Kaletape'nin dik yamaçları üzerinde yer alır. Milâttan önce VI. yüzyılda Megaralılar tarafından kurulan ve kuruluşundan az sonra özerk bir idareye kavuşan şehir milâttan önce IV. yüzyılda Tiranlar tarafından idare edildi. Bunların ilki olan Klearchos döneminde oldukça gelişme gösterdi. Daha sonra kısa bir süre için Lysimachos'un yönetimi altına girdi. 281'de yeniden bağımsızlığına kavuştuysa da bunu takip eden yıllarda doğusundaki Pontus Devleti ile batısındaki Roma yönetimi arasında sıkıntılı günler yaşadı. Şehir halkının Pontus Kralı Mithridates'e gizlice yardım et-

tiğini bahane eden Lucullus gönderdiği kuvvetlerle burayı kuşattı; bu kuşatma sırasında şehir harabe haline geldi. Daha sonra yeniden tamir edilerek Antonius tarafından Galatlar'a verildi. Ardından Roma'nın Pontus eyaleti sınırlarına dahil edildi. Anadolu'da mevcut öteki Heracleialar'la karışmaması için de burası Heracleia Pontica (Herakleia Ponto) adıyla anıldı. Şehrin eski dönemlerde kullandığı bir başka adı da Metropolis idi.

395 yılında Roma'nın ikiye ayrılışından sonra Bizans toprakları içinde kalan şehir limanı dolayısıyla önemini korudu. Ticarî bir liman olması yanında aynı zamanda doğuya yapılan seferlerde Bizans donanmasının ikmalini yaptığı bir merkez özelliği de kazandı. 1204 yılında İstanbul'un Latinler'in eline geçmesi üzerine Ceneviz'in nüfuzu altına girdi. Ardından Trabzon İmparatorluğu'nu kuran Komnenoslar'dan David, Karadeniz kıyısındaki bazı kalelerle birlikte burayı da ele geçirdi, ancak bu hâkimiyet uzun sürmedi. 1214 yılında İznik İmparatoru Theodoros Laskaris tarafından zaptedildi. XIV. yüzyıl ortalarına kadar Bizans'ın elinde kaldı. Bazı kaynaklara göre 1360'ta, bazılarına göre de 1397'de Osmanlı idaresi altına girdi. 24 Mart 1404'te Ereğli'yi gören İspanyol elçisi Clavijo, şehrin otuz yıl kadar önce satın alınmak suretiyle Türkler'in eline geçtiğini, buranın üzerinde bir kale bulunan tepenin eteklerinde yer aldığını, nüfusun kalabalık olmayıp çoğunluğunu Rumlar'ın teşkil ettiğini, limanı sayesinde çok zengin bir şehir durumunda bulunduğunu belirtir ve adını Pontoratoya şeklinde yazar (*Timur Devrinde Kadis'ten Semerkand'a Seyahat*, s. 72-73). Şehrin bu adının Ponto Herakleia'dan bozma olduğu anlaşılmaktadır. Osmanlı hâkimiyeti döneminde Anadolu beylerbeyliğinin Bolu san-

XVIII. yüzyılda
Karadeniz
Ereğlisi'ni
gösteren
bir gravür
(M. Pitton
de Tournelort,
*Relation
d'un voyage
du Levant*,
Paris 1717,
II, 184)

çağına bağlı bir kaza merkezi haline gelen şehir, muhtemelen gerek bu adlandırılış gerekse limanı dolayısıyla XV ve XVI. yüzyıllara ait kaynaklarda Bender Ereğli veya Bendereğli (بندرکلی) şeklinde anılır. Daha sonraları Bendereğli adı yaygınlık kazanmıştır. Evliya Çelebi ise burayı Bartın Ereğlisi adıyla anmakta, ancak Kâtib Çelebi'nin *Cihannümâ*'sında Bendereğli şeklinin kullanıldığı görülmektedir. Ereğli'nin adı bazı Batı haritalarında Punderekli ya da Bender Heraclee şeklinde yazılmaktadır.

XVI. yüzyıl başlarına ait tahrirlere göre Ereğli fazla büyük olmayan bir kasaba özelliği taşıyordu. Burada toplam 221 hâne (yaklaşık 1200 kişi) bulunuyor, bunun 179'unu müslümanlar oluşturuyordu. Kırk iki hânedan ibaret gayri müslimlerin bir kısmı başka yerlerden gelmişlerdi. Bu sırada burada bir çarşı ve 113 dükkân mevcuttu. Çoğu dükkân sahibi olan halk zenaatkârlık yapıyor, bir bölümü denizcilikle, diğerleri ise tarımla uğraşıyordu. Hayli işlek sayılabilecek iskelesinden elde edilen vergi geliri 1532-1554 devresinde 10.000-20.000 akçe arasında değişmekteydi. Ticarî faaliyetlerin pek artmamasına rağmen XVI. yüzyılın ikinci yarısında nüfus % 50 dolayında artış gösterdi. Toplam hâne sayısı, 258'i müslüman olmak üzere 343'e (tahminen 1800 kişi) ulaşmıştı (S. Faroqhi, s. 137-140).

XVI. yüzyılda işlek limanı dolayısıyla giderek önem kazanan Ereğli, XVII. yüzyılda gemi inşa faaliyetleriyle de dikkat çekici bir gelişmeye sahne oldu. Burada 1655-1656 yıllarında dört kalyon, 1657'de dört kadirga, 1691-1692 yıllarında üç kalyon yapılmıştı (Bostan, s. 25). Ayrıca gemicilikle ilgili malzemeler de imal edilmekteydi. Üstüğü imali yanında katran da hazırlanıyor ve bunlar zaman zaman donanmanın ihtiyacı için gönderiliyordu. Gemi yapımı XVIII. yüzyılda da sürdü. Nitekim 1703'te gemi inşası emredilen yerler arasında buranın da adı geçiyordu (Uzunçarşılı, s. 447). Bu emir uyarınca Ereğli'deki tezgâhlarda iki adet fırkateyn inşa edilmişti. XIX. yüzyıl başlarında (1817-1819) şehri gören Bıjışkyan, Ereğli'nin büyük ve eski bir yerleşim yeri olduğunu yazarken Ed. Bore nüfusunun 7000'i geçmediğini, Rum mahallesinin çoğu fakir kırk evden ibaret bulunduğunu, halkın dericilikle uğraştığını, kırmızı ve sarı maroken imal ettiğini belirtir (*Karadeniz Kıyıları Tarih ve Coğrafyası 1817-1819*, s. 20-22).

Bu yüzyılda ilk defa Köseağzı mevkiinde maden kömürünün bulunması Ereğ-

li'nin gelişmesinde bir dönüm noktası oldu. Kömürün asıl yaygın olduğu alan daha doğuda bulunan Zonguldak çevresi olduğu halde havzaya Ereğli Havza-yı Fahmiyyesi (Ereğli kömür havzası) adı verildi. Bugün de kömür işletmesi için Ereğli Kömürleri İşletmesi adı kullanılmaktadır. XIX. yüzyılın ikinci yarısında, kömürle daha yakından ilgilenmesi için dönemin hükümeti merkezi Ereğli'de olmak üzere bir Maden nâzirliği kurdu (Ali Tanoğlu, s. 74). Ereğli aynı zamanda kömürün ihraç limanı durumundaydı. Bu yüzyılda Kastamonu vilâyetinin Bolu sancağına bağlı bir kazanın merkezi olan Ereğli, aynı yüzyılın son yıllarında V. Cuinet'nin verdiği bilgilere göre dört mahalle içinde 1255 eve sahip bulunuyor ve bu evlerde 6274 kişi yaşıyordu. Yine aynı kaynakları bilgilere göre burada minareli on cami, bir medrese, iki hamam ve 471 dükkân mevcuttu. 1314 tarihli *Kastamonu Vilâyeti Salnâmesi*'ne göre ise Ereğli'nin nüfusu 5300 idi ve bu nüfus 915 evde yaşıyordu.

XX. yüzyılın başlarında Zonguldak bü-yüyüp önem kazanmaya başlayınca Ereğli bu yeni gelişen merkeze göre geri planda kaldı. Millî Mücadele döneminde 8 Haziran 1920 tarihinde Fransızlar 200 kadar asker çıkararak Ereğli'yi işgal ettiler. Ayrıca 10 Haziran günü Fransız gemileri de denizden Ereğli'yi topa tuttu. Fransızlar işgal sahası olarak Ereğli Kalesi'nden deniz kıyısına kadar tel örgü çekip Yenimahalle'ye hâkim oldular. Ancak Fransızlar, Yüzbaşı Cevad Rifat Bey'in idaresindeki kuvvetlerin yardımı gelmesiyle 18 Haziran 1920 tarihinde çekilmeye başladılar ve 19 Haziran 1920'de Ereğli'yi tamamen terkettiler.

Ereğli 1920 yılında Zonguldak mutasarrıflığına bağlanmış, Zonguldak'ın 1924'te il haline getirilmesiyle de bu ile bağlı bir ilçenin merkezi olmuştur. Cumhuriyet döneminin ilk nüfus sayımında (1927) 5180 olarak tesbit edilen nüfusu 1960 yılında 8812'ye ulaşmıştı. Ereğli'nin asıl gelişmesi, 1960'tan sonra burada bir demir çelik fabrikasının kurulmasına paralel olarak sürdü. 1961-1966 arasında ilk kuruluşu gerçekleşen, daha sonraki dönemlerde de genişletilen bu tesis, nüfusun 1960-1965 arasındaki dönemde birden bire iki katına ulaşmasına yol açtı. 1965 sayımında 18.978 olan nüfus 1970'te 28.904'e, 1975'te 45.992'ye ve 1990'da da 63.987'ye yükseldi.

Nüfus artışına paralel olarak Ereğli mekân üzerinde de genişledi. Şehrin en

eski mahalleleri olan Süleymanlar ve Orhanlar, Kaletpe denilen ve denize paralel olarak basık bir tepe üzerinde bulunurken yeni mahalleler bu tepenin eteklerinden güneydeki Göztepe istikametine doğru yayılmakta ve Tabakhane deresini vadisi vasıtasıyla içeriye doğru sokulmaktadır.

Ereğli'nin merkez olduğu aynı adlı ilçenin merkez bucağından başka Ormanlı adlı bir bucağı ve doksan iki köyü vardır. 1990 sayımının sonuçlarına göre nüfusu 152.710 idi.

BİBLİYOGRAFYA :

Strabon, *Coğrafya: Geographika* (trc. Adnan Pekman), İstanbul 1969, XII/1-2-3, s. 18-20; Clavijo, *Timur Devrinde Kadis'ten Semerkand'a Seyahat* (trc. Ömer Rıza Doğrul), İstanbul 1933, I, 72-73; Kâtib Çelebi, *Cihannümâ*, s. 653; *Kastamonu Vilâyeti Salnâmesi* (1314), s. 305-307; P. M. Bıjışkyan, *Karadeniz Kıyıları Tarih ve Coğrafyası 1817-1819* (trc. H. D. Andreason), İstanbul 1969, s. 20-22; Ch. Texier, *Asie Mineure*, Paris 1862, s. 623-624; Cuinet, IV, 512-513; Uzunçarşılı, *Merkez-Bahriye*, s. 447; Ahmet Ali Özeken, *Türkiye Kömür Ekonomisi Tarihi*, İstanbul 1955, s. 11, 118; Ali Tanoğlu, *Enerji Kaynakları*, İstanbul 1958, s. 74; Tahsin Aygün, *Karadeniz Ereğlisi Tarihi*, Ankara 1960; a.mlf., *Kurtuluş Savaşında Karadeniz Ereğlisi*, Ankara 1984; İstanbul 1961, s. 71; E. Winkler, *Die Wirtschaft von Zonguldak*, Viena 1961, s. 93, 102; Mübcecel Belik Kırar, *Ereğli, Ağır Sanayiden Önce Bir Sahil Kasabası*, Ankara 1964; Metin Tuncel, "Tarih Boyunca Türkiye'de Kent Kuruluşları", *Doğumunun 100. Yılında Atatürk'e Armağan*, İstanbul 1981, s. 329; Enver Konukçu, "Komnenoslardan Osmanlılara Karadeniz Ereğlisi", *Birinci Tarih Boyunca Karadeniz Kongresi Bildirileri* (13-17 Ekim 1986), Samsun 1988, s. 221-222; Süleyman Hatipoğlu, "Fransızlar'ın Zonguldak ve Ereğli'yi İşgal Etmeleri", *İkinci Tarih Boyunca Karadeniz Kongresi Bildirileri* (1-3 Haziran 1988), Samsun 1990, s. 77-82; Ünsal Yavuz, "Fransız Resmî Belgelerine Göre Ulusal Bağımsızlık Savaşında Karadeniz Limanları Üzerine Bir Deneme", a.e., s. 211; Brigitte Le Guen-Pollet, "Une Inscription D'Heraclee du Pont De 130 ap. J.C.?", a.e., s. 668-678; İdris Bostan, *Osmanlı Bahriye Teşkilâtı: XVII. Yüzyılda Tersâne-i Âmiriye*, Ankara 1992, s. 25; S. Faroqhi, *Osmanlı'da Kentler ve Kentliler* (trc. Neyyir Kalaycıoğlu), İstanbul 1993, s. 137-140, 189; Mecdi Emiroğlu, "Demir-Çelik Endüstrimiz ve Ereğli", *İller ve Belediyeler Dergisi*, sy. 205, Ankara 1962, s. 512-517; Besim Darkot, "Ereğli", *İA*, IV, 307-309; J. H. Mordmann — [Fr. Taeschner], "Ereğli", *Et*² (Fr.), II, 723.

Konya Ereğlisi. İç Anadolu bölgesinde Konya ovasının güneydoğu kenarı yakınında, Orta Toroslar adı verilen dağ sıralarının kuzeybatıya bakan etekleri önünde kurulmuştur. Anadolu yarımadasını boydan boya kateden çok önemli bir yolun Toros dağlarını geçmek için elverişli